

THIRD SKIN

Prace z Sammlung
Hoffmann i Schenkung
Sammlung Hoffmann

Udostępnienie wystawy:
17.09.2023

Oprowadzanie kuratorskie:
Godz. 11:00

Czas trwania wystawy:
17.09.2023 – 14.01.2024

Artyści i artyści:

Nobuyoshi Araki
Jean-Michel Basquiat
Vanessa Beecroft
Madeleine Berkhemer
Monica Bonvicini
Felix Droese
Felix Gonzalez-Torres
Silvia Kolbowski
Thomas Locher
Charlotte Moorman
Chloe Piene
Pipilotti Rist
Lawrence Weiner

Kuratori:

Dorothee Brill
Luise Richter

Organizator: OP ENHEIM | VOP

Współorganizator: Schenkung
Sammlung Hoffmann, Staatliche
Kunstsammlungen Dresden

Mecenas Honorowy: WOMAK

Mecenas:

GENTZ, SDZEGAL Schindhelm

Partnerzy:

KEIM, OPEN-Reklama Oksana
Sólnik-Krzyżanowska

Patroni medialni:

Radio Nowy Świat
Gazeta Wyborcza
Magazyn SZUM
Magazyn PURPOSE
Pismo artystyczne Format
OCZY.MAG
Wroclife

THIRD SKIN. BIOGRAMY ARTYSTÓW

Nobuyoshi Araki (ur. 1940r., Tokio) – japoński fotograf znany po prostu jako Araki. W 1963 roku ukończył studia filmowe i fotograficzne na Uniwersytecie Chiba w Japonii. Jego ilustrowana książka „Sentimental Journey” z 1971 roku, w której obszernie opisał swój miesiąc miodowy ze swoją zmarłą żoną Yoko Aoki, jest dziś jedną z najważniejszych książek fotograficznych XX wieku. Od lat 90. Araki cieszy się międzynarodową sławą i jest reprezentowany w różnych znaczących kolekcjach. Mieszka w Tokio.

Jean-Michel Basquiat (ur. 1960r., Nowy Jork, zm. 1988r., Nowy Jork) – amerykański artysta. W 1982 roku, w wieku 21 lat, został najmłodszym uczestnikiem documenta 7. W kontekście współpracy zainicjowanej przez marszanda Bruno Bischofsbergera między Francesco Clemente, Jean-Michелеm Basquiatem i Andym Warholem, w 1985 roku Warhol i Basquiat pracowali częściowo razem w tak zwanej Fabryce. Dziś odbiór jego prac jest nierozdzielnie związany z jego wczesnym przebiegiem jako czarnoskórego artysty w białym i zdominowanym przez mężczyzn światie sztuki oraz jego przedwczesną śmiercią niedługo później.

Vanessa Beecroft (ur. 1969, Genua) – włosko-amerykańska artystka performansu zajmująca się także fotografią, sztuką wideo, rzeźbą i malarstwem. Studiowała scenografię na Akademii Brera w Mediolanie we Włoszech. Jej twórczość opiera się na występach, w których artystka nie jest bezpośrednio zaangażowana, ale działa jako reżyser w tle. Jej prace można znaleźć w wielu publicznych muzeach i kolekcjach sztuki, w tym w Art Institute of Chicago, Museum of Modern Art, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Österreichische Galerie Belvedere, Van Abbemuseum. Mieszka w Los Angeles w Kalifornii.

Madeleine Berkhemer (ur. 1979r., Bergen op Zoom, zm. 2019r., Rotterdam) – holenderska artystka, której prace koncentrują się na tematach związanych z uwodzeniem i kobiecym ciałem. W 1996 roku ukończyła modę na Akademii Willema de Kooninga w Rotterdamie. Jej twórczość jest różnorodna, obejmuje rysunki erotyczne, fotografie pin-up, rzeźby z marmuru, przedmioty codziennego użytku, instalacje, kolaże i prace w otwartych przestrzeniach. Jej alter ego, Milly-Molly-Mandy, było wspólnym wątkiem w jej twórczości, którego używała do odkrywania granic siebie i swojej sztuki. Zmarła w wieku 46 lat po krótkiej chorobie.

Monika Bonvicini (ur. 1965r., Wenecja) – niemiecko-włoska rzeźbiarka, autorka wideo i instalacji. Studiowała na Uniwersytecie Sztuk Pięknych w Berlinie oraz w Kalifornijskim Instytucie Sztuk Pięknych. Wykładała gościnnie w Art Center College of Design w Pasadenie, objęła stanowisko profesora sztuk performatywnych i rzeźby na Akademii Sztuk Pięknych w Wiedniu, a od 2017 roku jest profesorem rzeźby na Berlińskim Uniwersytecie Artystycznym. W 2012 roku została mianowana Komandorem Orderu Zasługi Republiki Włoskiej. Mieszka w Berlinie.

Felix Droese (ur. 1950, Singen) – niemiecki artysta, studiował na Akademii Sztuki w Düsseldorfie pod kierunkiem Petera Brünunga, uczęszczając m.in. do klasy Josepha Beuysa. Jego prace dotyczą aktualnych i politycznych kwestii, takich jak środowisko naturalne i gospodarka finansowa. W 1986 roku przyjął posadę profesora w Städelschule we Frankfurcie nad Menem, z której wkrótce zrezygnował. Na

Biennale w Wenecji w 1988 roku pokazał instalację „Haus der Waffenlosigkeit – Bundesrepublik Deutschland” w pawilonie niemieckim. Od 1990 roku mieszka w pobliżu Düsseldorfu.

Kontakt dla mediów:
press@openheim.org

Felix Gonzalez-Torres (ur. 1957r., Guáimaro, zm. 1996r., Miami) – amerykański artysta wizualny, autor instalacji. Studiował fotografię w Pratt Institute w Nowym Jorku i pracował jako adiunkt na Uniwersytecie Nowojorskim oraz wykładowca w California Institute of the Arts. Za życia miał liczne wystawy indywidualne i uczestniczył w Whitney Biennale, Biennale w Wenecji i Biennale w Sydney. Retrospektywy jego prac zostały zorganizowane przez Solomon R. Guggenheim Museum w Nowym Jorku, Sprengel Museum w Hanowerze i Serpentine Gallery w Londynie.

Silvia Kolbowski – (ur. 1953r., Buenos Aires) - amerykańska artystka konceptualna. Jej twórczość koncentruje się na kwestiach kulturowych i politycznych. Artystka często wykorzystuje postacie i wydarzenia historyczne do analizy zjawisk kulturowych i nierównowagi sił w swoich pracach wideo i fotograficznych. Wykładała w ramach Independent Research Program w Whitney Museum of American Art na Wydziale Architektury Parsons School of Design w Nowym Jorku. Mieszka w Londynie.

Thomas Locher – (ur. 1956r., Mundekringen) – niemiecki artysta działający w obszarze sztuki neokonceptualnej. Zyskał międzynarodową renomę dzięki swoim przestrzennym tekstom i rozległym instalacjom. Ukończył Państwową Akademię Sztuk Pięknych w Stuttgarcie oraz Uniwersytet w Stuttgarcie. W latach 2008-2016 był profesorem Królewskiej Duńskiej Akademii Sztuki w Kopenhadze, a od 2017 do 2023 roku pełnił funkcję rektora Akademii Sztuk Pięknych w Lipsku. Mieszka w Berlinie.

Charlotte Moorman (ur. 1933r., Little Rock, zm. 1991r., Nowy Jork) – amerykańska wiolonczelistka i performerka. Ukończyła University of Texas w Austin i studiowała w Juilliard School. Współpracowała z koreańską artystką awangardową Nam June Paik. Pod koniec lat 60. Moorman stała się częścią międzynarodowego ruchu Fluxus, który otworzył muzykę na surrealistyczne działania. W 1967 roku, podczas występu w Opera Sextronique Paika, została aresztowana za zakłócanie porządku publicznego i skazana na karę więzienia w zawieszeniu. Założyła „Annual Avant Garde Festival of New York”, który stanowił scenę dla muzyki eksperymentalnej, sztuki kinetycznej i wideo, a także happeningów. Jej własny repertuar, obejmujący interpretacje kompozycji Johna Cage'a, współpracę z Nam June Paik i Otto Mühlem oraz wykonania legendarnego „Cut Piece” Yoko Ono, również wskazuje na jej przynależność do międzynarodowego i interdyscyplinarnego kręgu artystów.

Chloe Piene (ur. 1972r.) – artystka wizualna, znana głównie jako rysownicza. Ukończyła historię sztuki na Uniwersytecie Columbia w Nowym Jorku oraz sztuki piękne w Goldsmiths College w Londynie. Praktyka Piene czerpie z historii, wykorzystując zarówno starożytne, jak i współczesne materiały, takie jak wosk, żelazo, ołów i stal. Prace artystki są częścią kolekcji Centre Pompidou w Paryżu, Muzeum Sztuki Współczesnej w Los Angeles. Piene mieszka w Nowym Jorku i Warszawie.

Pipilotti Rist (Elisabeth Charlotte Rist, ur. 1962r., Grabs, St. Gallen, Szwajcaria) – szwajcarska artystka zajmująca się performansem i wideo. Ukończyła Uniwersytet Sztuk Stosowanych w Wiedniu i Szkołę Designu w Bazylei. Oprócz filmów eksperymentalnych jej twórczość obejmuje environment, obiekty, sztukę komputerową i cyfrowe fotomontaże. W latach 1988-1994 była członkinią zespołu muzycznego i grupy performerskiej Les Reines Prochaines, z którą wydała także kilka płyt. W 2002 roku wykładała gościnnie na Uniwersytecie Kalifornijskim w Los Angeles. W 2009 roku opublikowała swój pierwszy film fabularny, zatytułowany „Peppermint”. Mieszka w Zurychu.

Lawrence Charles Weiner – (ur. 1942r., Nowy Jork, zm. 2021r., Nowy Jork) - amerykański artysta konceptualny. Jego manifest „Statements” opublikowany w 1968 roku jest uważany za niezwykle

wpływowy dla artystów konceptualnych tamtej epoki. Duże wystawy indywidualne jego prac były pokazywane w Stedelijk Museum w Amsterdamie, Hirshhorn Museum and Sculpture Garden w Waszyngtonie, Institute of Contemporary Arts w Londynie, Dia Centre for the Arts w Nowym Jorku.